

holdelsesbeføjelse. Forslaget tilsigter ingen realitetsændring i forhold til gældende anholdelsespraksis. I *stk. 1* er ved indsættelse af ordene »med rimelig grund« præciseret, at mistanken skal have en vis styrke. Bestemmelsen er for så vidt i overensstemmelse med gældende ret, som det efter § 771, stk. 1, er en betingelse for politiets anholdelse af andre end omstrejfere m. v., at der foreligger »bestemte grunde«.

Stk. 3 vedrører politiets anholdelsesbeføjelse i forbindelse med opløb m. v. Efter den gældende bestemmelse kan politiet anholde enhver, der under nærmere angivne omstændigheder træffes i et opløb eller et slagsmål, medmindre den pågældende straks formår at rense sig for mistanken om strafbar deltagelse. Denne regel, hvorefter det påhviler de tilstedeværende at bevise, at de *ikke* på strafbar måde har deltaget i opløbet eller slagsmålet, bør efter justitsministeriets opfattelse ikke opretholdes. I stedet foreslås en regel om, at anholdelse kan ske af personer, som kan mistænkes for strafbar deltagelse. Det fremgår af formuleringen, at der ikke kan stilles store krav til mistankens styrke i denne situation.

Til § 758.

Bestemmelsen vedrører bl. a. politiets adgang til at fratage anholdte genstande under anholdelsen. Efter den gældende bestemmelse i § 772, stk. 2, kan politiet fratage anholdte genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som kan tjene til sagens oplysning. Udvalget har foreslået denne adgang udvidet, så den foruden genstande, der kan benyttes til vold eller undvigelse eller tjener til sagens oplysning, også omfatter andre genstande i det omfang, det findes påkrævet. Som eksempel nævner udvalget, at det ofte vil være påkrævet, at penge tages i bevaring under fornøden kontrol for at sikre bevis for, at beløb ikke er forsvundet under anholdelsen. Justitsministeriet kan tiltræde, at lovens gengivelse af, hvilke genstande m. v., der kan fratages anholdte, udvides, men finder det rettest, at denne udvidelse præciseres i bestemmelsen.

Bestemmelsen om, at anholdte kan fratages penge og visse genstande, indebærer alene, at han afskæres fra under frihedsberøvelsen at være i besiddelse af de pågældende genstande m. v. Spørgsmål om i øvrigt at begrænse anholdtes dispositionsret, f. eks. med hensyn til udlevering af pengene eller genstandene til pårørende, må afgøres efter retsplejelovens almindelige regler om bevaringstages og beslaglæggelse, jfr. retsplejelovens §§ 745 og 746, der efter lovforslaget bliver §§ 782 og 783.

Til § 760.

Stk. 4 og 5 vedrører den opretholdte anholdelse, dvs. rettens adgang til at træffe bestemmelse om, at sigtede skal forblive under anholdelse i indtil 3×24 timer, hvis dommeren finder, at han ikke straks kan tage stilling til spørgsmålet om varetægt. I *stk. 4* er det i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i § 777, stk. 2, 2. pkt., præciseret, at sigtede under den opretholdte anholdelse skal have lejlighed til at angive eventuelle oplysninger, som han ønsker tilvejebragt.

Til § 762.

De foreslåede bestemmelser indeholder betingelserne for at tage en sigtet i varetægt. Som nævnt i de almindelige bemærkninger ovenfor under punkt 6, litra c, har udvalget foreslået forskellige ændringer i forhold til de gældende bestemmelser med henblik på en skærpelse eller præcisering af betingelserne. Som anført kan justitsministeriet tilslutte sig udvalgets forslag på disse punkter (almindelige bemærkninger punkt 7, litra d). Det samme gælder udvalgets forslag om en vis udvidelse af adgangen til at iværksætte varetægt af fare for bevisødelæggelse (forslagets § 762, stk. 1, nr. 3).

Justitsministeriet har overvejet, hvorvidt der herudover er grundlag for at foretage en yderligere skærpelse af bestemmelserne. Som det fremgår af betænkningen om anholdelse og varetægt side 41 ff, har udvalget lagt betydelig vægt på, at kendelser om iværksættelse af varetægt ledsages af en udførlig begrundelse. Udvalget anfører i denne forbindelse, at det ikke kan udelukkes, at et begrundelseskraav i enkelte tilfælde vil kunne tvinge retten til en sådan fornyet overvejelse af sagen, at det vil få indflydelse på afgørelsen af varetægts-spørgsmålet i første instans.

Det er justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede indførelse af en udtrykkelig regel om begrundelse af varetægtskendelser må tillægges betydelig vægt. Med henblik på at understrege betydningen heraf og bidrage til, at anvendelsen af varetægt holdes inden for de snævrere mulige grænser foreslås en skærpelse af kravene til konkrete holdpunkter for tilstedeværelsen af de varetægtsgrunde, der er nævnt i bestemmelsen. I § 762, stk. 1, nr. 1-3, foreslås således »grund til at antage/frygte« ændret til: »bestemte grunde til at antage/frygte«.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 2*, der med sproglige ændringer svarer til den gældende bestemmelse i § 780, stk. 1, nr. 2, litra b, er identisk med udvalgets forslag bortset fra den nævnte